

Proloog

Antwerpen, zomer 1988

‘Ze is in blijde verwachting’, zei hij. ‘Ze is er absoluut zeker van dat het kind van hem is. Dat heeft ze me snikkend verteld.’

‘Van wie anders?’ vroeg de vrouw met de indringende lichaamsgeur.

‘En weet hij het?’ zei de man op een toon alsof hij het antwoord al wist.

Ze knikte. De zwetende non hing nu met haar volle gewicht voorover, met beide handen steunend op het glazen blad van de tuintafel waaraan hij was gaan zitten. Imponerend, vooral omdat ze hem met haar forse gestalte en wijde kleren compleet in de schaduw zette. Daardoor voelde hij zich in haar bijzijn nog kleiner dan anders.

‘En blijde? Komaan, man. Je kunt beter zeggen: hoe gaan we het weghalen en daarna alles weer keurig toedekken? Dit kan uitdraaien op een complete catastrofe als we het niet in de hand houden’, hakte ze met woorden scherp als een mes.

‘Weghalen? En wie gaat dat dan doen?’ vroeg hij.

‘Jij, verdomme.’

Ze hield haar hand voor haar mond in de hoop dat ze daarmee het laatste woord nog kon terughalen. Ze keek hem aan en hield zijn blik vast.

‘Weet je, ik heb een mooi boek gelezen over de schade en de schaamte bij een abortus. Ik weet dus waarover ik praat’, zei ze.

Uit boeken, ze wist het dus uit boeken, ging het als een vuurpijl door zijn hoofd.

‘Dat soort mannen zou dat boek ook maar beter lezen voor ze hun gulp opendoen. Mannen in het algemeen zouden meer boeken van vrouwen moeten lezen om te weten wat er echt in hun hoofd omgaat’, fulmineerde ze en ze wachtte. ‘Trouwens, in vele landen doet de priem nog altijd zijn werk, het beste middel in zo’n situatie. Zoals in de boeken.’

Verontwaardiging op zijn gezicht. ‘Het beste?’

‘Maar jij hebt nu toch de medische kennis, niet? En bovendien heb je vast middeltjes om alles te laten lijken zoals het voorheen was’, hakte ze weer.

‘Ik ben geen gynaecoloog, als je dat bedoelt. En zeker geen tovenaar. Ik kan niet iemand weer maagd maken.’

‘Ik wil dat je meewerkt. Is dat duidelijk?’ Ze wees met haar vinger, alsof ze daarmee de horizon af wilde gaan. ‘We hebben dit allemaal geduldig samen opgebouwd.’

‘En als ze het kind per se wil houden? Ze is een meid met een sterk karakter, vergeet dat niet. We kunnen haar niet vastbinden.’

‘En waarom zouden we dat niet doen? Jij denkt er toch ook zo over, mag ik hopen?’

Hij gaf geen antwoord, keek naar de lucht, alsof daar het antwoord te vinden was. Ze had hem uitgenodigd om achter in de immense kloostertuin buiten het zicht van iedereen te komen zitten, aan de glazen tafel onder de eeuwenoude eik, voor wat ze een verlichtend gesprek had genoemd.

Dat was het dus.

Wat moest hij doen? Als puntje bij paaltje kwam, was hij evenzeer bij het voorval betrokken als zij. Alleen zou het gezien haar status meer op haar afstralen als bekend zou raken dat een minderjarige die ze onder haar hoede had genomen, misbruikt was. Een kind nog.

‘Hij is seksverslaafd, niets meer en niets minder’, zei ze nadat het lang stil was geweest. ‘Jij moet tegen die ellendige ziekte van hem toch een pilletje hebben?’

Hij antwoordde weer niet. Natuurlijk bestonden er middelen tegen, het een al afdoender dan het ander. Maar zou de zaak daarmee opgelost zijn? Hij wilde ook het koste wat het kost de afstand tot haar

bewaren. En zeker tot hem. Met een vrouw en een man als die twee wist je het nooit. Ze hadden iets dodelijk destructiefs in zich.

1

Gisteren

Professor Hans Mayer had in zijn leven in ‘hotels’ gelogeed waar de muren minder troosteloosheid uitademden dan in dit hol, waarin hij onverwacht – en ook weer niet – was terechtgekomen en waar alles werd overheerst door grauwe schimmen die tegen de muren leken op te kruipen. Wanneer de tijd het in zijn hoofd had gehaald om iemand met wortel en al te vernietigen, viel daar niets tegen in te brengen, besefte hij nu. Die iemand was hij, dat was wel duidelijk.

Gelukkig was hij tegen de morgen in slaap gevallen, wat de afgelopen uren wat draaglijker had gemaakt. Hij was daardoor zowaar aan het dromen gegaan. Dat was lang geleden. Hij had zich als een geluidloze drone voelen zweven over glooiende hellingen, waar kersenbloesems in bloei stonden. En dan langs bergen met riskante richels waarvan de koppen als richtpunten verlicht werden door een felle zon, terwijl in de dalen violette schaduwen op het water de boventoon voerden. Vliegen was een soort verdwijnen en dromen over water en lucht waren altijd goed, werd gezegd. De droom had een balsem gelegd op de afgelopen weken, die gekenmerkt werden door ‘had ik maar’. Op zich drie onschuldige woorden, maar gedrieën konden ze ongenadig zijn. Dodelijk zelfs.

Eenmaal uit bed schoof hij de stoel met de houten zitting die hij als nachtkastje gebruikte terug onder het tafeltje tegen de muur, dat bezaaid lag met papieren die hij tot tegen de rand had volgekrabbeld. Aantekeningen, bedenkingen, herinneringen waarop hij verliefd was geworden. Liefst zoals vroeger in vulpen met zwarte inkt, maar hier moest hij zich tevredenstellen met een aftandse balpen. Wegens het

gevaar dat de punt bood, stel je voor. Misschien moest hij zich maar weer aan zijn boek zetten en daardoor die ellendige dingen van de afgelopen dagen van zich afschrijven.

Op die tafel, die stoelen dat bed na was de cel helemaal leeg en op de gang waren stemmen te horen die hol klonken en bedreigend naderbij kwamen. Het was voor de bedrieglijke routine van de menselijke geest wel wennen geweest aan de nieuwe toestand waarin hij beland was, moest hij toegeven. Maar om eerlijk te zijn: hier zou hij nooit aan wennen. Dat wist hij nu al. Als iemand hem vooraf zou hebben verteld dat hij ooit in zo'n hok opgesloten zou raken, zou hij dat niet geloofd hebben. Die tien dagen kort geleden dat die lui hem in die kelder aan de kust in penibele omstandigheden gevangen hadden gehouden, hadden hun sporen nagelaten, maar ze waren niets in vergelijking met wat hij nu doormaakte, waarbij elke dag een aanslag werd gepleegd op al zijn zintuigen. Het ergst van al was nog dat hij zelfs niet meer de tijd zou krijgen om bloemen op het graf van zijn vader te gaan leggen, zoals hij elk jaar op Vaderdag deed. Die datum was met rood aangestipt op de kalender die tegen de gevangenismuur hing, het enige versiersel in de ruimte.

Wel veel in één keer. Allemaal het gevolg van die stevig gefundeerde klacht die iemand twaalf dagen geleden tegen hem bij politie en parket had ingediend. Voorarrest. Een woord dat hem bedekt, op sommige momenten omfloerst, en hem had gedegradeerd tot een potentieel gevaar voor de maatschappij. Zijn leven ontdaan van alle franjes, een soort naaktheid. Ineens, pats boem, als een meteoriet die tegen de aarde te pletter sloeg, met als gevolg een niet-aflatende angst die hij kil als een ijspegel langs de binnenkant van zijn huid voelde strijken. Al de drek waarin hij intussen al zovele jaren zwom en die hij met succes verborgen had weten te houden, dreigde naar boven te komen.

En toch was er een lichtpunt. Zijn advocaat, meester Loenders, had hem die morgen gebeld en wilde met hem alles nog eens tot in detail doornemen. Er bleek in de zaak een andere onderzoeksrechter aangesteld te zijn omdat er nieuwe elementen in het dossier waren opgedoken, waardoor de huidige onderzoeksrechter als bevooroordeeld kon worden gekwalificeerd. Dat was altijd een vitaal element in een zaak en zeker in een moordzaak, zoals nu het geval was.

Die bloedmooie en uiterst mysterieuze vrouw had natuurlijk alles met zijn opsluiting te maken. Als ze zou hebben gezegd dat ze van hem hield, zou hij niets anders meer nodig gehad hebben, zo was vaak door zijn hoofd gegaan in de tijd dat hij dacht dat het tussen hen aan was.

En dan te bedenken dat hij amper twee dagen voor die ellendige klacht nog een lezing had gehouden. Zijn laatste, een soort zwanenzang, al had hij dat toen niet beseft. De avondnevel hing die avond laag en loom over de velden en reflecteerde in zijn gemoedsgesteldheid toen hij om iets voor acht uur met de ogen pierend de schaars verlichte parkeerplaats van de parochiezaal op draaide, herinnerde hij zich. Om zich bij het laveren tussen de diepe plassen, die een recente stortbui had nagelaten, beter te kunnen concentreren had hij de cd-speler uitgezet en verstomde 'Le temps des cerises'. Zijn lievelingsnummer, al járen. Nog altijd hoorde hij het liefst de versie van Yves Montand, al viel de moderne versie als duet ook best te pruimen.

*Quand nous en serons au temps des cerises
Et gai rossignol et merle moqueur
Seront tous en fête
Les belles auront la folie en tête
Et les amoureux du soleil au cœur
Quand nous chanterons le temps des cerises
Sifflera bien mieux le merle moqueur*

Zijn vader had hem indertijd met dat ongelooflijk mooie lied in contact gebracht. Krakend vinyl en de versleten naald van een draagbare Philips-grammofoon bij hen thuis. Hij wilde die ogenblikken nooit vergeten, al werd hij honderd. Nostalgie. Met een blinde greep in het doosje Kleenex, dat hij altijd onder de armsteun verborgen hield, had hij de tranen van weemoed gedroogd terwijl hij de wagen parkeerde, de motor uitzette en nog even bleef zitten. Terwijl hij de bewasemde voorruit met beide handen schoonveegde, had hij geprobeerd in het donker over de weiden te kijken, die zich grotendeels in de mist verborgen hielden. Toen had hij het portier geopend, zich vermand, zijn gezicht op vrolijk gezet en was hij door de draaideur de zaal binnengestapt.

Daar werd hij opgewacht door een honderdtal aanwezigen, merendeels vrouwen op leeftijd door wier overvloedig gespoten parfum zijn reukorgaan zo werd geteisterd dat hij er bijna misselijk van werd. Begeleid door het gerinkel van hun gouden armbanden en de schittering van hun halskettingen probeerden ze indruk te maken. *Fare la figura*, noemden de Italianen dat zo beeldrijk. Het bracht hem even terug naar zijn professionele hoogtijdagen aan de Università di Bologna, waar hij meer dan twintig jaar lesgegeven had.

De hoofse begroeting ‘welkom, meneer de professor, het is ons een waar genoegen om u in ons midden te hebben’ door de bestuursleden van de culturele kring had hij zich als altijd laten welgevalen. Achter zijn rug werd wel beweerd dat hij die lezingen als een spiegel beschouwde, waarin hij zichzelf bewonderde zoals een pauw doet in het glas van het keukenraam.

Die mysterieuze, jonge vrouw die hij drie maanden geleden tijdens zo’n lezing had ontmoet, was die avond almaar door zijn hoofd blijven spoken. Soms dacht hij midden in een zin aan haar en schoot haar beeld ongecontroleerd maar bijzonder scherp door zijn hoofd. Soms was het nog erger en had hij de indruk dat hij haar weer in het donker van de zaal ontwaarde. Dat was na die fatale gebeurtenissen van de afgelopen weken natuurlijk compleet onmogelijk. Het volgende ogenblik was ze weer weg. Was ze al die tijd dan toch meer geweest dan een libelle die zich had gekoesterd in de zon boven de liefdesvijver? Die vrouw. Om stapelgek van te worden. Als ze haar arm ophield, rook je de seks. Dacht hij. Toen in elk geval.

2

Drie maanden eerder

Die mysterieuze, jonge vrouw om wie al die ellende nu draaide, had op een vederlichte manier de wereld van Mayer compleet op zijn kop gezet. De bloemen verspreidden een betoverende mengeling van geuren. De lente was al vanaf hun eerste ontmoeting verliefd, tijdens een lezing die hij gaf in het Cultuurcentrum De Grote Post in Oostende. Vanbuiten leek het oude, gerestaureerde postgebouw wat gedateerd, maar binnenin was er een prachtige, moderne infrastructuur. Waarom was het juist dáár gebeurd? Nog altijd een levensgroot vraagteken.

Ze zat op de vijfde rij helemaal rechts – de laatste rij die door de lichtinstallatie van het podium nog net werd beschenen. De toehoorders op de rijen erachter waren gereduceerd tot zwarte schimmen met af en toe een kuch, gefluister van donkere stemmen en een ondefinieerbare lach, die een enkele keer aanzwol tot een salvo, want de zaal was die avond behoorlijk goed gevuld. De professor was ook goed op dreef. Hij werd aangevuurd door de paar glazen whisky die hem vlak voor de lezing in de achterkeuken door de voorzitter van de organiserende vereniging uit zijn eigen waardevolle voorraad waren aangeboden. Daaraan hadden ze zich beiden onder druk van de tijd iets te gul en te vlug te goed gedaan. Zijn wangen gloeiden nog na toen ze samen het podium op stapten, waar hij gewillig zijn ijdelheid liet strelen door de vergulde woorden van de voorzitter, die evenwel op gezette tijden met gesloten ogen naar de juiste zinsneden zocht, die hij op de bodem van de fles had achtergelaten.

Ze zat dus op de vijfde rij helemaal rechts. Ze leek met haar tengere figuurtje en casual kleding op het eerste gezicht niet thuis te horen in het publiek, dat vooral bestond uit weldoorvoede lokale middenstanders, wier werklust en succes weerspiegeld werden in merkkleding en dure accessoires. Ze moest de jongste vrouw in de zaal geweest zijn. Maar hij had daar die avond niet bij stilgestaan. Zij wel bij hem.

Tijdens het drankje na de lezing kwam ze zelfverzekerd op hem af en feliciteerde ze hem met een opvallend stevige handdruk met zijn uiteenzetting, die ze verhelderend en origineel noemde, op zo'n manier dat hij de warme luchtstroom van avances langs zijn nek voelde glijden. Zijn ogen proefden gretig van haar. Ongecontroleerd werd zijn blik aangezogen door de verleidelijkste cupidoboog die hij in jaren had gezien, waardoor het opnemen van haar totaalbeeld naar de achtergrond werd geschoven. Zelfs in zijn gedachten praatte hij in eufemismen. Hij kende haar nog maar enkele seconden toen zijn geest al een sprong vooruit maakte en Clint Eastwood, Woody Allen en Jack Nicholson met hun meer dan dertig jaar jongere vrouwen voor zijn geestesoog kwamen, alsof hij daarmee als een oude gek al naar een aanvaardbaar alibi aan het zoeken was voor het geval dat. Toen hij haar een tweede keer bekeek, probeerde hij zichzelf ervan te overtuigen dat ze misschien niet zo jong was als ze eruitzag en dat de leeftijds kloof tussen hen toch niet zo breed en onoverbrugbaar was als hij eerst had vermoed. En hij kende nog niet eens haar naam, stelde hij opeens vast.

'Angelina', zei ze toen, alsof ze zijn gedachten had geraden. 'Italiaans bloed. Voluit is het Angelina Bella. Mijn vader was een Italiaan met humor. Naar het schijnt.'

Hij snoof haar woorden op. 'Mooie naam, ruikt naar rozengeur', complimenteerde hij haar met een donzige blik. 'Wás een Italiaan, zei u?'

Ze draaide haar hoofd van hem weg, alsof ze dat hoofdstuk vroegtijdig wilde afsluiten, voor hem in elk geval.

'Professor Hans Mayer van de KU Leuven en van de Università di Bologna', zei hij toen, volkomen overbodig natuurlijk, aangezien zijn naam op affiches te zien was die de organisatoren hadden opgehangen.

‘Een professor, kijk eens aan’, zei ze op een toon die hij niet kon thuisbrengen en waar je alle kanten mee uit kon.

‘Ik doceer orthomoleculaire geneeskunde. Ervoor zorgen dat het lichaam voorzien wordt van de juiste natuurlijke stoffen om optimaal te kunnen functioneren’, voegde hij routinematig toe en hij wees naar de affiche ‘Hoe lang, gezond en gelukkig leven’. *‘Mens sana in corpore sano*, weet u wel. Ik neem een sabbatical voor het houden van lezingen.’ Hij keek naar de zoemende bezoekers. ‘Belangstelling genoeg, zoals u ziet.’

‘Dat had ik al wel gemerkt, ja. De gezondheid is ook mijn werk-domein. Hippocrates had het al over de geneeskrachtige werking van voeding en dan spreken we over de vijfde eeuw voor Christus’, ging ze verder en ze onderstreepte haar woorden met een mysterieus lachje, terwijl haar ogen hem niet loslieten. ‘Het moet anders voor een Duitser als u uit Münster, die zijn diploma behaalde aan de Westfälische Wilhelms-Universität, niet makkelijk geweest zijn om ons taaltje zonder enig accent onder de knie te krijgen. Een compliment.’

Ze raakte flirterig zijn onderarm aan. Het lukte hem nog net om zijn verbazing bij haar opzichtige bocht in het gesprek te verstoppen. Hij had die dingen op Wikipedia altijd grondig verborgen gehouden. Maar haar vertellen dat hij al vanaf het eerste leerjaar in dit land naar school was gegaan, nadat zijn ouders vanwege het nogal warrige oorlogsverleden van zijn vader als deserteur uit Duitsland naar Antwerpen gekomen waren, leek daarmee overbodig. Nee, hij hield er niet van dat iemand zat te snuisteren in zijn verleden, zelfs niet de mooiste vrouw die op de wereld rondliep. Maar nog voor hij van de verrassing was bekomen, volgde er al een tweede.

‘In uw jonge jaren een behoorlijk rebels en weerspannig kereltje, heb ik vernomen. Ik houd wel van mannen die met de jaren hun wilde haren niet verliezen.’

Ze draaide zich na die woorden onverwachts van hem weg naar een jongeman die net passeerde en met wie ze een paar woorden wisselde, gevolgd door een innige knuffel en een zoen. Op de mond, vroeg Mayer zich af, want dat was hem ontgaan. Daarna liet ze haar handen liefdevol door zijn weelderige bos haar glijden, die in een hoge kuif was

gegoten. Een vreemd soort jaloezie overviel de professor. Maar het gaf hem wel de gelegenheid om haar in profiel te bekijken. Ze bezat alle kenmerken van het vrouwenlichaam die hij zou hebben aangevinkt als hij een lijstje zou hebben gehad. Glinsterende, dikke en ravenzwarte haren, Slavische jukbeenderen, amandelvormige ogen, gave tanden, een taille die op een perfecte manier paste in de arm van de man die met haar mocht pronken, de sierlijke benen van een gazelle. Een plaatje. Bovenal was haar jonge en gave huid net zo smetteloos als haar gezicht en niet een door botox kunstmatig aangespannen vel, waaraan hij de laatste tijd bij de dames in zijn kringen zelfs gewend was geraakt. Het was voor een oudere man altijd beangstigend wanneer hij dan op eens oog in oog stond met de nagenoeg perfecte schoonheid.

Bij het hervatten van hun gesprek etaleerde hij met zijn glas in de hand ongegeneerd en met een doorzichtige laag retoriek de dingen waarmee hij bezig was. Het schrijven van een liefdesroman imponeerde vrouwen namelijk altijd, wist hij uit ervaring. Aan het einde van de avond vroeg ze aan een van de aanwezigen om met haar iPhone een foto van hen beiden te nemen en daarna gaf ze hem ongevraagd haar telefoonnummer. Toen verdween ze opeens in de massa. Naar zijn nummer had ze niet gevraagd.

Waarom dacht hij aan een onvoltooide symfonie die hij moest afmaken? Haar gedrag verwarde hem en hij was onder de indruk van wat ze allemaal over hem wist. Ze liet hem achter met een hoop vragen, waarvan de meest voor de hand liggende was: waarom ik? Puberaal gedrag bij een al wat oudere man, gebiologeerd door een soort alchemistische kracht die haar ogen uitstraalden. Het leed geen twijfel dat ze een charme bezat waar een man makkelijk aan bleef haken.

Hij had maar beter aandacht kunnen schenken aan het feit dat de vrouw in kwestie, afgeleid door het voortdurend oplichten van het scherm van haar iPhone, amper naar zijn lezing had geluisterd.

Hij kon toen niet vermoeden dat hij maanden later door de schuld van die vrouw in een rollercoaster zou belanden, waarbij hij zich zou voelen als de clown die inriest was en toch lachend de bühne op moest. Ze zou veranderen in kwaad bloed en als een zuur zijn hoofd aanvreten. Zijn leven zou beheerst worden door dromen die hem badend in

het zweet zouden doen opveren, waarna hij de lade van het nachtkastje zou opentrekken om zich ervan te vergewissen dat de Smith & Wesson K-22 hem ook niet had verlaten.

Iemand helemaal achter in de zaal had die avond zijn voordracht met bijzondere aandacht gevolgd. Die man was Jakob Doro, commissaris van de Oostendse politie. Een gedrongen, wat doorgezakte figuur met een getaand gelaat, donkere ogen onder zware wenkbrauwen en een volwassen walrussnor. Natuurlijk wilde hij kennis opdoen om zo lang mogelijk gezond op deze aardkloot rond te lopen, maar vooral was hij gekomen om te zien hoe zijn vroegere schoolgenootje ‘Hanni’ Mayer zich met een volgens de kranten succesvolle reeks lezingen had herpakt na wat hem twee jaar geleden overkomen was. Toen had het hem geschokt hoe de professor in diezelfde kranten was afgedaan als een verdachte van de dood van zijn vrouw. Doro was daar dagenlang niet goed van geweest. Hij kende die man, door en door. Nou ja, toen in elk geval. Uiteindelijk had hij Mayer na de lezing toch niet kunnen spreken en was de vraag of die hem na zovele jaren nog zou hebben herkend onbeantwoord gebleven. Dat kwam omdat Mayer als een uitzinnige bij rond die jonge vrouw zoemde, die schijnbaar zijn hele avond in beslag nam. Misschien moest je jongedames verleiden om eeuwig jong te blijven, maar dat had Doro niet in de lezing gehoord. De professor werkte blijkbaar al naarstig aan een persoonlijk vervolg...

3

Angelina was zich na haar ontmoeting met Mayer thuis gaan omkleden, nadat ze zoals altijd de knop in haar hoofd professioneel had omgedraaid. Een doorzichtige blouse met daaronder een vleeskleurige beha, een leren minirok, *old fashioned* netkousen met grote mazen en laarzen tot net over de knie: een enorm cliché, maar het werkte altijd bij de man met wie ze had afgesproken. In één draaibeweging had ze zichzelf volledig weggefilterd en was er iemand over die alleen in haar verbeelding kon bestaan en als het moest haar eigen waarheid kon verzinnen. Zoals Lara Croft, een vrouw die sterk en lenig was in takken en aan touwen. In haar compleet zwarte outfit opgaan in het donker was bijzonder handig in de wereld waarin ze jaren geleden gekozen had om te gaan leven. Haar wereld. Zeventigplussers, eeuwig jonge tachtigers, allemaal hetzelfde. Weduwnaars bij wie de liefde vroeger over een mijnenveld was gegaan, industriëlen die ooit hun werk hadden gebruikt om hun huwelijk te torpederen en daar blijvende littekens aan hadden overgehouden en overjarige rokkenjagers net onder de koude douche vandaan die een of andere inhalige jonge hinde hun had bezorgd, waren het gemakkelijkst. Sugardaddy's van elk kaliber. Als het geld maar rolde. Een paar van hen waren geboren met een zilveren lepel in hun mond, hadden ondertussen het familie-kasteel moeten opgeven wegens de te hoog opgelopen onderhoudskosten, maar wilden toch met alle middelen de schijn hoog houden. Twee dingen hadden ze allemaal gemeen: ze wisten al lang dat het vliegtuig met de gouden vleugels waarmee een man naar een vrouw vloog, niet bestond, en ze beseften dat alleen nog met de hulp van blauwe pilletjes hun rimpelige ridder nog thuis gaf. Hen ervan overtuigen dat op hun klos nog heel wat garen zat, werkte met de hulp van opmonterende,

met hoop gekleurde woorden. Psychologie hielp daarbij altijd, dat ‘zie je wel’-gevoel. Daar was ze bijzonder sterk in. Ze zaten op haar te wachten zoals een kind dat doet op Sinterklaas. Ook degenen die niet veeleisend waren, daar in dat doodlopende straatje van de eenzaamheid, zwerfhonden van een duur ras, op zoek naar een baasje met een leren rokje uit een dure boetiek. Zelfs degenen die de sigaret wilden oproken tot aan de filter en dachten dat ze met dynamiet op vrouwen aan het vissen waren, al was het met hen soms oppassen geblazen. Diep vanbinnen was ze een welzijnswerkster of verpleegster voor de derde leeftijd, graptten haar enkele overgebleven vriendinnen. Het was een keiharde wereld.

‘Keppetje’, ‘schattie’, ‘darling’, ‘schoonheid’: zoetgevooisde en holle koosnaampjes in overvloed. Dichterbij liet ze hen echter niet komen. Nooit ‘lieveling’, en zeker nooit ‘mijn’, wat er ook achter kwam. Daar was ze allergisch voor. Bij hen afspreken was het veiligst. In hun villa voorzien van verwarmd zwembad, uitgebreide sauna, fitness en een met exquisite wijnen gevulde kelder. Dingen die afleiding boden op ogenblikken dat ze zich opeens veel jonger begonnen te voelen. Hun oudere leeftijd bood zo goed als altijd veiligheid, had ze met de jaren geleerd. Geen drugs of in elk geval zelden, geen schuldgevoelens, geen morbide verbeelding, geen of weinig kinky seks. De verleiding was vaak erotisch genoeg. Het liefst van al werd ze bij haar thuis door de heren opgehaald met dure Bentleys of exclusieve Porsches met hun zinnenstrelende motorgeluid. In dat geval was de kans groot dat ze door iemand werden gezien – nog een ingebouwde maatregel die voor de nodige veiligheid kon zorgen. Alles draaide bij haar om controle. En toch.

Neem nu Bob, bewoner van een imposante patriciërswooning met een fenomenaal zicht op de Brugse reien. Was het wel zijn echte naam? Eigenlijk kon haar dat geen reet schelen. *Who cares?* Vijfenzeventig en al jaren weduwnaar. Dat hij een cinefiel was, viel niet te ontkennen. De meeste gedateerde films had hij meermaals gezien. Het was dan ook niet verwonderlijk dat ze met hem beroemde seksscènes moest naspelen nadat ze de bewuste beelden eerst samen met een whisky in de hand vanaf de sofa hadden bekeken op een scherm dat de halve muur van zijn immense salon vulde. *When Harry met Sally*, waarin

Meg Ryan in een bomvol restaurant een orgasme fakete, en het iconische beenspel van Sharon Stone in *Basic Instinct* waren met afstand de toppers. Maar onlangs had Bob ook de bekende scène ontdekt uit *Secretary* waarin Maggie Gyllenhaal een onderdanige secretaresse speelde die voorovergebogen een tekst las terwijl haar seksueel dominante baas vlak achter haar stond en haar achterwerk bewerkte, wat bij de secretaresse en wellicht ook de kijker zorgde voor een seksuele climax. Bob kende de bewuste zinnen letterlijk – een bewijs dat het met de draadjes in zijn hoofd nog altijd goed zat. Maar evengoed kwam de inmiddels overbekende heftige vrijpartij in een openbaar toilet uit de film *Unfaithful* aan de beurt. Of wat velen de perfecte liefdesscène uit de geschiedenis van de film noemden: die scène in *Atonement* in een geheime bibliotheek waarin actrice Keira Knightley een prachtige groene jurk droeg met een adembenemende uitsnijding op de rug. Het was een vergeefse zoektocht geweest, zodat Bob toen maar door een bekend atelier in Brussel een identieke jurk had laten maken, waarvan de prijs haar aan het duizelen had gebracht. Hij hing met het prijskaartje er nog aan in de kast bij haar thuis te wachten voor het geval dat. Voor al die scènes had Bob de locatie in zijn reusachtige woning zo veel mogelijk nagebouwd naar de setting in de film en hij had zelfs een soort draaiboek gemaakt, wat hem dagen werk moest hebben gekost. Bob beschikte over een flinke dosis fantasie. Maar hij bleef bovenal *every inch a gentleman*, want ze had de vrijheid gekregen om ironischerwijs *cut* te roepen wanneer ze vond dat de dijken op het punt stonden te breken. Er waren andere mannen geweest, die op het eerste gezicht koosjer hadden geleken, maar tijdens de actie te gortig tekeer waren gegaan en zelfs met verhitte motor te ver in de rode toeren waren beland. Ze waren meteen van haar lijst afgevoerd. Nee, met Bob was het anders, verrassender ook. Zo had hij onlangs nog een *golden buzzer*-knop laten installeren en wanneer hij daarop drukte, moest de scène die ze nog maar net hadden nagespeeld, worden overgedaan. Dubbel tarief, maar dat was Bobs minste zorg. Natuurlijk had hij ook de dvd *Fifty shades of grey*. Ergens. Hij vond het boek en de film maar niks. Liever de klassiekers. Hij was niet de enige die zo dacht. Gelukkig maar, had ze zich tegen zichzelf horen zeggen.

Met die Bob had ze die avond een afspraak. *Basic Instinct* met Sharon Stone was gepland. Voor de zoveelste keer. Met een paar intrigerende variaties op hetzelfde thema. Daarom had ze onder haar leren minirok niets aangetrokken en had ze haar geslacht keurig geschoren en geparfumeerd met zijn lievelingsgeur. Het was een korte scène, er zou dus nadien nog een hoop tijd overblijven. Misschien stond baantjes trekken in het reusachtige zwembad met de onderwaterspots, die telkens van kleur veranderden, wel op het programma. Naakt, zoals ze dat altijd deden en waarbij ze Bob met zijn goed bewaarde figuur complimenteerde tot hij het zowaar zelf ging geloven. Alles voor extra cash.

Ze begon het zelf behoorlijk spannend te vinden. Zoiets heette zich inleven in haar rol, had ze in haar hoofd gezegd. Duizend euro tot de volgende morgen, een schijntje in vergelijking met de tarieven van sommige collega's. Zonder eventuele fooi echter. Die kwam altijd bij de afscheidskus, waarbij ze fluisterde dat ze hem zo vlug mogelijk weer wilde zien. Het tarief werd dan bijna altijd ongevraagd verdubbeld of aangevuld met ringen en leuke hebbedingetjes van goud. Een bevestiging dat ze goed was in haar vak. Natuurlijk zou ook Bob glunderen, dat mocht ook wel voor dat bedrag.

Een wondere, perverse wereld, die van Angelina. Maar als zij haar ogen opende, zag ze alleen wit en zwart, en daar kwam maar geen verandering in.

Het was iets organisch, niet intuïtief. Het klopte ook allemaal niet met wie ze was en vooral met wie ze wilde zijn. Zoiets gaat zich op den duur in je hoofd nestelen. Op sommige dagen wogen die gedachten wel een ton. Wanneer ze op bepaalde dagen 's avonds als ze haar make-up verwijderde in de spiegel keek, wist ze bij het afleggen van haar tweede huid soms niet meer wie ze echt was. Die ene of toch die andere. Op zulke momenten kon alleen haar muziek verlichting brengen en waren de noten de lichtpunten die haar levenspad afbakenden. Bij het strelen van de snaren vloede er dan een intens geluk in haar dat amper te beschrijven viel.